

Arrest

nr. 312 224 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608 / gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 24 februari 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 20 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, R. W., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Hazar Drakht (district Ahmadkhel, provincie Paktia) op 11 oktober 1999. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in uw geboortedorp, en dit samen met uw vader, moeder en broer. U hebt ook een oudere zus, die getrouwd

is met een taxichauffeur. Uw vader is landbouwer, die naast het bewerken van zijn eigen velden ook naar de bergen ging om hout te sprokkelen. U ging naar school op de Hazar Drakht Ali Lesa, en werkte daar de middelbare school af toen u 19 jaar oud was.

Nadat u afstudeerde van de middelbare school in de winter van 2018-2019, bereidde u zich voor op het toegangsexamen van de politieacademie. In de maand dalwa van het jaar 1397 volgens de Afghaanse kalender (van 21 januari 2019 tot 19 februari 2019 volgens de gregoriaanse kalender) meldde u zich voor dat examen aan. U legde het examen af in de maand huth van 1397 volgens de Afghaanse kalender (tussen 20 februari 2019 en 20 maart 2019 volgens de gregoriaanse kalender). Op 19 maart 2019 kreeg u een telefoontje van de academie met de melding dat u geslaagd was, en dat u zich de volgende dag diende te melden in Kabul. Daar kreeg u nogmaals te horen dat u geslaagd was. Er werd ook gezegd dat een lijst met alle geslaagden op de facebookpagina van de politieacademie werd gepubliceerd. U werd 3 documenten gegeven die u diende in te vullen om toe te treden tot de politieacademie. Op deze documenten moest u o.a. uw persoonlijke gegevens invullen, referenties van 2 getuigen geven en de stempels van dorpsoudsten, de politiechef en het districtshoofd laten zetten.

U bent 1 nacht in Kabul gebleven, en kwam de volgende dag terug naar huis gegaan om deze documenten, die u de volgende dag zou invullen, af te zetten. Vervolgens bent u in de namiddag naar een vriend gegaan, die u uitnodigde om 's avonds te blijven en daar de nacht door te brengen. Diezelfde nacht is de taliban naar uw huis gekomen. Ze doorzochten uw huis en vonden de documenten van de politieacademie. Ze vertelden uw vader dat ze alles wisten over u. De volgende ochtend belde uw vader u op om u te vertellen wat er gebeurd was. Omdat uw vader niet wist dat u aan het toegangsexamen voor de politieacademie had deelgenomen vroeg hij u daarbij waarom de taliban u zocht. U zei hem dat u niets gedaan had, omdat de politieacademie had aangeraden zo discreet mogelijk te zijn over de selectieprocedure. Uw vader aanvaardde uw antwoord en bereidde uw vlucht uit Afghanistan voor.

U bent op 23 of 24 maart 2019 uit Afghanistan vertrokken, en u bereikte België via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk op 24 februari 2021. Op 25 februari 2021 diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara (kopie), de taskara van uw vader (origineel), lijst van geslaagde deelnemers aan het toegangsexamen voor de politieacademie (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst is uw profiel op zich niet voldoende om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Er dient ter zake op gewezen te worden dat u slechts had deelgenomen aan het toelatingsexamen voor de politieacademie, en dat u daarvoor geslaagd was. Dit loutere feit, dat in deze beslissing niet betwist wordt, geeft u bezwaarlijk een hoog of prioritair profiel in hoofde van de taliban. Uw geslaagde deelname betekent allerminst dat u een profiel met grote zichtbaarheid of publiek karakter had, zelfs integendeel. Deze deelname betekende enkel dat u in de mogelijkheid was om een opleiding te beginnen aan de politieacademie. Echter vertrok u uit Afghanistan alvorens deze aan te vatten. U had documenten ontvangen om uw inschrijving aan de opleiding in de politieacademie af te ronden, maar u had die nog niet ingevuld (NPO, P.6). U was met andere woorden nog niet eens ingeschreven aan de nationale politieacademie. Uw enige band met deze politieacademie betrof uw geslaagde deelname aan het toegangsexamen. Er kan dan ook bezwaarlijk sprake van zijn dat u louter op basis daarvan een profiel hebt dat de taliban met de overheid in verband brengt. U hebt geenszins gewerkt voor de politie of de Afghaanse overheid, laat staan dat u had deelgenomen aan gevechten tegen de taliban of acties had ondernomen die rechtstreeks schade toebrachten aan de taliban en haar leden. U had "niet zoveel informatie over" de carrièremogelijkheden na het afronden van deze opleiding (NPO, P.10).

Bovendien had u uw familie ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan niet eens ingelicht over uw plannen om deze opleiding aan te vatten (NPO, P.12). Uw engagement om deze carrière ernstig na te streven kan aan de hand van deze vaststellingen dan ook in vraag gesteld worden. Er zijn hoe dan ook geen aanwijzingen dat u als gevolg van uw loutere deelname aan dit toegangsexamen zou worden gevisieerd bij terugkeer naar Afghanistan.

Voorts zijn de bedreigingen van de taliban aan uw adres niet geloofwaardig. Zo is het bijzonder onduidelijk waarom de taliban dermate aanstoot heeft genomen aan uw deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie dat zij u op zeer agressieve wijze thuis kwamen opzoeken, de dag nadat u geslaagd was. De taliban zouden uw vader hebben "gezegd dat ze alles wisten over mij, dat ze wisten wat ik deed en waar ik naartoe ga" (NPO, P.9). Daarbij doorzochten de talibanleden ongevraagd uw huis, en vonden zij de documenten die u diende in te vullen om uw inschrijving aan de politieacademie te vervolledigen. Ondanks de claim van de taliban dat zij alles over u wisten en dat zij al uw verplaatsingen volgden, vonden zij u die avond niet. Hun brutale en grondige zoektocht ten spijt vroegen zij uw vader ook slechts 1 keer "waar ik was. Mijn vader had gezegd dat hij niet wist waar ik was" (NPO, P.12). Nochtans wist uw vader wel waar u was (NPO, P.13). Hoewel u mogelijk niet op de hoogte was van eventuele bedreigingen of geweld vanwege de taliban aan het adres van uw vader bij dit bezoek, bleek dit opvallend onwetende antwoord van uw vader uiteindelijk merkwaardig genoeg aanvaardbaar voor de taliban en verlieten zij uw huis (NPO, P.13). De grondigheid en agressie waarmee de taliban tewerk ging om u te vinden staat in schril contrast met hun gebrek aan doortastendheid om te weten te komen waar u zich die avond bevond. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw vader was bij die nachtelijke inval van de taliban overigens niet op de hoogte van uw deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie, aangezien u hem daar niet over verteld had (NPO, P.12). Zodus wist hij geenszins waarom de taliban zo naarstig naar u op zoek was. Het is opmerkelijk dat de taliban uw vader niet over uw deelname inlichtten toen zij bij hem naar u vroegen. Dat uw vader hier op zijn beurt niet naar vroeg bij de taliban is nog opvallender. Immers hadden de taliban bij hun zoektocht gesnoefd tegenover uw vader dat ze "alles wisten over" u (NPO, P.16). Uit dat gepoch blijkt evenmin enige terughoudendheid van de taliban om uw vader op de hoogte te brengen van hetgeen u in hun ogen had misdaan. Dat de taliban uw vader tijdens hun bezoek geenszins zegden waarom zij u zochten is dan ook weinig geloofwaardig. Na het bezoek van de taliban belde uw vader u overigens op, waarbij hij u vroeg "wat ik gedaan had opdat de taliban naar me op zoek was" (NPO, P.16). U wist uw deelname aan het toegangsexamen nog steeds verborgen te houden voor uw vader en u zei hem eenvoudigweg "dat ik niets gedaan had" (NPO, P.17). Nochtans verklaarde u dat zowel u als uw vader wisten dat de taliban "niet zomaar zonder informatie naar je huis" komen (NPO, P.17). In die veronderstelling wist uw vader zeker dat u iets had misdaan, althans in de ogen van de taliban. Wanneer u vervolgens door het CGVS gevraagd werd wat uw vader, die net te horen had gekregen dat de taliban alles over u wist, dan wel dacht over de reden van het bezoek van de taliban, bleef u het CGVS een antwoord schuldig: "Ik weet niet wat mijn vader toen dacht" (NPO, P.17). Het is hoe dan ook bijzonder weinig aannemelijk dat uw vader zo gemakkelijk aanvaardde dat u hem verzwegen waarom de taliban achter u aanzat en dat hij bovendien meteen daarna op basis van flagrant onvolledige informatie uw peperdure vlucht uit Afghanistan organiseerde, waarvoor uw vader 7.000 - 8.000 dollar uit eigen zak neertelde (NPO, P.17). Dit onwaarschijnlijke verloop van gebeurtenissen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

U had aangegeven dat er vermoedelijk meer dan 3.000 deelnemers waren aan het toegangsexamen (NPO, P.11). U impliceerde duidelijk dat al deze deelnemers gevaar liepen om door de taliban vervolgd te worden: "Iedereen die wil deelnemen aan de regering is ook een vijand. Of dat nu via de politieacademie is of een andere dienst, iedereen wordt door hen vervolgd" (NPO, P.15). U wilde daarbij allerminst uitsluiten dat de taliban in staat was om elkeen van die deelnemers afzonderlijk te vervolgen: "Ik weet niet wat hun mogelijkheden waren om die mensen te vervolgen, dat weet ik niet. Maar waar ik zeker van ben is dat ze heel veel macht hadden, ze waren heel sterk" (NPO, P.15). Opmerkelijk genoeg had u ondanks dat groot aantal deelnemers en die macht en wil van de taliban om deze deelnemers allemaal te vervolgen nog nooit gehoord van iemand anders die omwille van diens deelname aan het toegangsexamen iets gelijkaardigs als u meegemaakt had (NPO, P.16). Nochtans zou u, gezien uw deelname aan en resultaat op dit toegangsexamen, redelijkerwijze een bijzondere interesse moeten hebben voor zulke gevallen. Dat u desondanks nooit hoorde van vervolging door de taliban omwille van deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder.

Het is overigens geenszins aannemelijk dat de taliban de mankracht of wil had om alle deelnemers aan dit examen te vervolgen. Immers zou de taliban in dat geval jaarlijks duizenden jongeren moeten vervolgd hebben, louter omwille van hun deelname aan dit examen. Wetende dat de taliban in augustus 2021 de macht heeft overgenomen in Afghanistan, kan er met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gesteld worden dat de taliban zich hier in aanloop naar hun machtsovername niet bezighield met de massale vervolging van deze aspirant-studenten. U laat tevens na om aan de hand van enige informatieve

documentatie deze specifieke massale vervolging door de taliban aan te tonen. Er dient dan ook vanuit te worden gegaan dat de taliban geenszins alle deelnemers aan het toegangsexamen voor de politieacademie vervolgde. Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de taliban specifiek u uit deze enorme pool mensen zou uitgekozen hebben om te vervolgen. U gaf aan dat de taliban u achterna zit omdat “ze hadden gevraagd dat ik me aan hen zou overgeven, maar ik heb dat bevel van de taliban niet aanvaard. Ik ben dan tegen hen ingegaan. En dat vergeven ze me nooit” (NPO, P.16). Waarom de taliban u überhaupt had gevraagd dat u zich aan hen zou overgeven is echter een vraag die onbeantwoord bleef (NPO, P.15). Dat u geenszins kon verhelderen waarom de taliban net u had gevisieerd, eerder dan de vele honderden andere deelnemers aan het toegangsexamen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder.

Hoewel hun reden om specifiek u te vervolgen volstrekt onduidelijk is gebleken, blijft de taliban u ook na uw vertrek zoeken. U bent ondertussen al meer dan 3,5 jaar uit Afghanistan vertrokken, maar de taliban is volgens uw verklaringen tot op heden “nog steeds op zoek naar mij” (NPO, P.14). Uw vader vertelde u over die onophoudelijke zoektocht van de taliban: “Mijn vader zei me dat ze constant naar mij vragen, aan hem, en aan andere dorpelingen” (NPO, P.14). Uw vader komt daarbij onder substantiële druk te staan: “ze hadden mijn vader wel gezegd dat als ze op een dag bewijs hadden dat hij in contact is met mij, dat ze hem zeker zouden vermoorden” (NPO, P.15). Desondanks stelde uw vader het tot kort voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS “goed” (NPO, P.13). Het is ongeloofwaardig dat de taliban uw vader tot jaren na uw vertrek “constant” zou vragen waar u bent, en hem daarbij zouden bedreigen met de dood, zonder dat de taliban daarbij enig resultaat boekt. Dat zij uw vader daarbij enerzijds lijken te verdenken van medeplichtigheid aan uw verdwijning, maar dat anderzijds hun bedreigingen daarbij al jarenlang tandeloos blijken, is een verdere aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is het an sich volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban tot 3 jaar na uw vertrek een intensieve zoektocht naar u volhoudt, louter omdat u had deelgenomen aan het toegangsexamen van de politieacademie.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw vader hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de lijst van geslaagde deelnemers aan het toegangsexamen aan de politieacademie, die overigens kort besproken werd in bovenstaande beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en

de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ahmadkhel, Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige

Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Zijn betoog in dit verband luidt als volgt:

"Het CGVS stelt dat er dient te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn problemen met de taliban.

Het CGVS stelt eerstens dat verzoeker zijn profiel op zich niet voldoende is om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Dat er gewezen moet worden op het feit dat verzoeker slechts had deelgenomen aan het toelatingsexamen voor de politieacademie, en dat hij daarvoor geslaagd was. Dat dit loutere feit, dat in deze beslissing niet betwist wordt maar dat verzoeker zijn geslaagde deelname allerm minst betekend dat verzoeker een profiel met grote zichtbaarheid of publiek karakter had. Dat deze deelname enkel betekende dat verzoeker de mogelijkheid had om een opleiding te beginnen aan de politieacademie maar dat verzoeker

echter uit Afghanistan vertrok alvorens deze aan te vatten. Dat verzoeker documenten had ontvangen om zijn inschrijving aan de opleiding in de politieacademie af te ronden maar dat hij die nog niet had ingevuld. Dat verzoeker met andere woorden nog niet eens ingeschreven was aan de academie. Dat volgens het CGVS de enige band met deze politieacademie erin bestond dat verzoeker geslaagd was voor de deelname aan het toelatingsexamen. Het CGVS is dan ook van mening dat louter op basis daarvan verzoeker een profiel heeft dat de taliban met de overheid in verband brengt.

Dat verzoeker niet betwist dat hij deze verklaring heeft afgelegd maar dat hij transparant wil zijn over het feit dat deze verklaring niet volledig juist is. Het klopt inderdaad dat verzoeker had deelgenomen aan het toelatingsexamen voor de politieacademie en dat hij daarvoor geslaagd was maar het is niet juist dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten alvorens hij zijn opleiding begon aan de politie academie. Verzoeker heeft dus wel degelijk de documenten ingevuld om zijn opleiding aan de politieacademie aan te vatten.

Dat het CGVS verder gaat door te stellen dat verzoeker geenszins gewerkt heeft voor de politie of de Afghaanse overheid en dus niet had deelgenomen had aan gevechten tegen de taliban of acties had ondernomen die rechtstreeks schade toebrachten aan de taliban en haar leden.

Verzoeker heeft, gelet het voorgaande, dus wel degelijk gewerkt voor de politie en zijn opleiding gevolgd. Zoals reeds gekend, is de taliban de rechtstreekse vijand van de overheid. Het feit dat verzoeker alleen al zijn opleiding bij de politie deed en dus ook de nodige tegenkanting aan de taliban bood, was voor hen genoeg.

Dat het CGVS verder stelt dat verzoeker niet zoveel informatie had over de carrièremogelijkheden na het afronden van deze opleiding en dat verzoeker zijn familie ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan niet eens had ingelicht over zijn plannen om deze opleiding aan te vatten. Dat verzoeker zijn engagement om deze carrière na te streven dan ook in vraag kan gesteld worden.

Verzoeker had wel degelijk informatie over de carrièremogelijkheden na het afronden van zijn opleiding maar durfde dit niet te zeggen uit vrees dat dit zijn verzoek tot internationale bescherming niet ten goede zou komen. Verzoeker was vastberaden bij de politie te gaan werken en heeft dan ook meteen zijn opleiding aangevat nadat hij geslaagd was voor zijn toelatingsexamen. Verzoeker was consequent aanwezig gedurende zijn opleiding en brengt hiervan foto's bij.

Het CGVS stelt vervolgens dat de bedreigingen van de taliban aan verzoeker zijn adres niet geloofwaardig zijn. Dat het onduidelijk is waarom de taliban dermate aanstoot heeft genomen aan verzoeker zijn deelname aan het toelatingsexamen voor de politieacademie en ze hem kwamen opzoeken, de dag nadat hij geslaagd was.

Het CGVS gaat kort door de bocht door te stellen dat het CGVS alleen aanstoot neemt mocht verzoeker ook effectief de opleiding doen. Waarom zou het CGVS geen aanstoot nemen aan het feit dat verzoeker toelatingsexamen heeft gedaan? Is het normaal niet zo dat men toelatingsexamen doet om ook effectief de opleiding te doen en zich te voegen bij de politie, en dus ook rechtstreekse vijand wordt van de taliban?

Wie of wat zegt dat de taliban geen toezicht houdt op de personen die toelatingsexamen doen? Dit zijn toch eventueel ook potentiële vijanden? Het CGVS motiveert op geen enkele wijze deze argumentatie en schendt dan ook de motiveringsplicht.

Uw raad stelde in het arrest nr. 240 286 van 31 augustus 2020:

[...]

Dat voorgaande een inbreuk is op de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS en daarom artikel 2 en 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat men bovendien niet mag vergeten dat verzoeker wel degelijk zijn opleiding is gestart en de taliban dus in se, zoals de CGVS het zelf stelt, wel aanstoot zou kunnen nemen dat verzoeker deze opleiding volgt.

Het CGVS zegt verder dat de taliban tegen verzoeker zijn vader zou hebben gezegd dat ze alles over verzoeker wisten, dat ze wisten wat hij deed en waar hij naartoe gaat. Dat de taliban vervolgens ongevraagd verzoeker zijn huis doorzocht en de documenten vonden die verzoeker moest invullen om zijn inschrijving aan de politieacademie te vervolledigen. Dat ondanks de claim van de taliban dat ze alles over verzoeker wisten en ze zijn verplaatsingen volgde, ze hem die avond niet vonden. Dat de taliban ook maar 1 keer aan verzoeker zijn vader vroeg waar verzoeker was en dat verzoeker zijn vader zei dat hij het niet wist hoewel hij dat wel wist.

De taliban heeft effectief tegen verzoeker zijn vader gezegd dat ze alles over verzoeker wisten, dat ze wisten wat hij deed en waar hij naartoe gaat. Het CGVS maakt daar echter op uit dat de taliban al de verplaatsingen van verzoeker volgde. Het is vanzelfsprekend dat men dit niet letterlijk kan nemen. Verzoeker bedoelt hiermee dat de taliban op de hoogte was van het feit dat hij meegedaan had aan het toelatingsexamen en ook de opleiding had aangevat. Dat de taliban dus ook op de hoogte was van het doen en laten van verzoeker binnen deze opleiding/training en dus ook op de hoogte was van waar verzoeker zich tijdens deze opleiding bevond. Dit toont nog maar eens aan hoe nauwlettend de taliban zijn rechtstreekse vijand (lees: de overheid) in de gaten houdt.

Het CGVS gaat verder door te zeggen dat verzoeker zijn vader bij die nachtelijke inval van de taliban overigens niet op de hoogte was van verzoeker zijn deelname aan het toegangsexamen voor de politierechtbank, aangezien verzoeker hem dit niet had verleid en dat hij dus niet wist waarom de taliban zo op zoek was naar verzoeker. Dat het bovendien opmerkelijk is dat de taliban verzoeker zijn vader niet inlichtte over verzoeker zijn deelname toen ze naar hem vroegen. Dat verzoeker zijn vader hier op zijn beurt niet naar vroeg bij de taliban is nog opvallender volgens het CGVS.

Zoals eerder aangehaald was verzoeker zijn vader dus wel degelijk op de hoogte van het feit dat zijn zoon had deelgenomen aan het toelatingsexamen en ook dat zijn zoon de opleiding bij de politie reeds volgde. Het is dan ook logisch dat de vader van verzoeker wel een vermoeden had waarom de taliban voor de deur stond. Het is echter niet opmerkelijk dat de taliban verzoeker zijn vader niet inlichtte over het feit dat verzoeker deelnam aan het toelatingsexamen. Waarom zou de taliban dat ook doen? We hebben het hier niet over 2 mensen die een conversatie aan de deur voeren. Neen, het gaat over een criminele, terroristische groepering die maar 1 ding willen en dat is hun wil en wet opleggen, desnoods met het nodige geweld. Dat het ook logisch is dat verzoeker zijn vader niet vraagt waarom de taliban verzoeker zoekt. Het enige wat verzoeker zijn vader wou was dat de taliban zo snel mogelijk wegging en hij zelf uit de handen van de taliban bleef. Hij heeft verzoeker daarna ook meteen ingelicht over het feit dat de taliban hem zocht.

Verzoeker zijn vader vroeg hem wat hij had gedaan. Dat verzoeker zijn vader dacht dat er iets was gebeurd wat de taliban had getriggerd om naar verzoeker te zoeken. Misschien was er een conflict geweest waar verzoeker deel van had uitgemaakt. Het is logisch dat een vader dit aan zijn zoon vraagt, daarvoor had verzoeker zijn vader, noch verzoeker eerder contact of een confrontatie gehad met de taliban.

Het CGVS vindt het onwaarschijnlijk dat verzoeker zijn vader zo weinig informatie kreeg van verzoeker maar toch een peperdure vlucht van 7000-8000 dollar organiseerde voor zijn zoon. Dat het niet aan het CGVS is om te beoordelen hoe ernst de situatie in de ogen van verzoeker zijn vader is. Is het niet niet respectvol dat verzoeker zijn vader alle middelen heeft ingezet om verzoeker zo snel mogelijk uit Afghanistan te laten vluchten? Wat moet verzoeker zijn vader doen? Rustig op het gemak de vlucht voorbereiden en de taliban de kans geven om verzoeker alsnog te kunnen bereiken? Dat dergelijke argumentatie beneden alle pijl is.

Het CGVS gaat in zijn beslissing verder dat verzoeker had aangegeven dat er vermoedelijk meer dan 3000 deelnemers waren aan het toegangsexamen. Dat verzoeker impliceerde dat al deze deelnemers gevaar liepen om door de taliban vervolgd te worden. Dat desondanks het groot aantal deelnemers en de macht en de wil van de taliban om deze deelnemers allemaal te vervolgen verzoeker nog nooit gehoord had van iemand anders die omwille van dienst deelname aan het toegangsexamen iets gelijksaardigs als verzoeker hadden meegemaakt.

Dat het niet is omdat verzoeker niet gehoord heeft dat iemand anders omwille van die deelname vervolgd is geweest dat verzoeker geen gegronde vrees hiertoe heeft. Dat normaliter degene die geslaagd zijn ook de opleiding volgen. Verzoeker zal zeker niet de eerste of de laatste zijn die in conflict is met de taliban omwille van het feit dat hij voor de overheid gaat werken. Dat het vanzelfsprekend is dat vaders, moeders en of andere familieleden niet te koop lopen met zo een zaken mochten ze inderdaad door de taliban daarvoor worden lastiggevallen.

Het CGVS stelt voorts dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban de mankracht of wil had om alle deelnemers aan dit examen te vervolgen. Immers zou de taliban in dat geval jaarlijks duizenden jongeren moeten vervolgd hebben, louter omwille van hun deelnamen aan het examen. Dat wetende dat de taliban in augustus 2021 de macht heeft overgenomen in Afghanistan, er waarschijnlijk kan gesteld worden dat de taliban in de aanloop van hun machtsovername niet bezig hield met de massale vervolging van deze aspirant-studenten. Dat verzoeker tevens nalaat om aan de hand van enige informatieve documentatie deze specifieke massale vervolging aan te tonen.

Verzoeker heeft nooit aangegeven dat de taliban de wil had om alle deelnemers van het examen te vervolgen. Bovendien is het ook zo dat er een heel aantal deelnemers niet slagen voor het examen en dus ook nooit in de mogelijkheid zijn om een opleiding te kunnen volgen. Dat het dan vanzelfsprekend is dat de taliban hun focus al zeker niet op deze mensen zullen leggen. Dat het CGVS spreekt over een "waarschijnlijkheid" als in "waarschijnlijk kan geteld worden dat de taliban in de aanloop van hun machtsovername zich niet bezig hield met de massale vervolging." Dat het CGVS geen conclusies kan/mag trekken op basis van een waarschijnlijkheid maar rekening moet houden met alle feiten. Dat verzoeker bovendien ook reeds deelnam aan de opleiding, waar geen 3000 personen aan meededen.

Dat het CGVS vervolgens niet begrijpt waarom de taliban gevraagd had aan verzoeker om zieh aan hen ver te geven. Dat het logisch is dat de taliban de vijand (lees: de overheid) zoveel mogelijk de kop wil indrukken en elk mogelijk gevaar of potentieel gevaar, in casu verzoeker uit de weg wil ruimen.

Het CGVS geeft vervolgens aan dat het an sich volstrekt ongeloofwaardig is dat de taliban tot 3 jaar na het vertrek van verzoeker een intensieve zoektocht naar hem volhoudt. Dat verzoeker niets anders kan zeggen dan hetgeen hij heeft gehoord, namelijk dat de taliban nog steeds opzoek is naar hem (CGVS, p.14) en zijn vader daarbij onder druk komt te staan.

Het CGVS is van mening dat voorgaande uiteengezette elementen de geloofwaardigheid van verzoeker zijn asielrelaas ondermijnt en dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Dat de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Dat de taskara van verzoeker, alsook die van zijn vader slechts betrekking hebben op hun identiteit. Dat hetzelfde geldt voor de lijst van geslaagde deelnemers aan het toegangsexamen aan de politieacademie."

Daarnaast focust verzoeker op de subsidiaire beschermingsstatus. Enerzijds gaat hij in dit verband in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent dat de commissaris-generaal zich hier baseert op informatie die niet accuraat, noch betrouwbaar is. Verder betoogt hij dat de vraag rijst of hij persoonlijke omstandigheden kan inroepen en dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf een

persoonlijke omstandigheid aanvoert door te stellen dat er nog sprake is van acties van de taliban tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, gelet op het feit dat dit de situatie is waarin hij zich net bevindt. Hij verduidelijkt nog dat hij een opleiding volgde bij de politie, dat de taliban dit te weten kwamen en dat ze hem daar nu voor willen laten boeten. Anderzijds gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in zijn land van herkomst. Onder verwijzing naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt hij dat de Raad eerder oordeelde dat het voorlopig niet uit te sluiten valt dat de taliban de verantwoordelijke actor zijn voor de precare socio-economische en humanitaire situatie. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt hij dat veel bronnen en berichten wijzen op de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan op een dergelijke manier te besturen, dat de financiële en medische infrastructuur (dan ook) als het ware op instorten blijkt te staan, dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch verminderd is en zij kampen met grote tekorten door een gebrek aan financiering, en dat donoren vrezen dat de taliban het geld gebruiken om het regime te financieren. Hij besluit dat Afghanistan aldus kampt met verschillende problemen met de taliban als centraal kenmerk en dat het aldus niet uitgesloten is dat de humanitaire en socio-economische situatie wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van één actor, met name de taliban.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- foto's politietraining (stuk 3);
- identiteitskaart (stuk 4).

2.2.2. Op 27 juni 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023;
- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024;
- EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023;
- EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
- EASO, *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
- EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023;
- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn

bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat er in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Landeninformatie

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te worden vervolgd door de taliban, omdat hij deelnam aan en slaagde voor het toegangsexamen voor de politieacademie.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aannemelijk gemaakt. Vooreerst (i) merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers profiel op zich niet voldoende is om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en zijn er hoe dan ook geen aanwijzingen dat hij als gevolg van zijn loutere deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie zou worden geviséerd door de taliban.

Daarnaast (ii) kan er, omwille van verschillende redenen, geen geloof gehecht worden aan verzoekers problemen met de taliban. Zo (a) staat de grondigheid en agressie waarmee de taliban te werk gingen om verzoeker te vinden in schril contrast met hun gebrek aan doortastendheid om te weten te komen waar hij zich die avond bevond. Verder (b) is het opmerkelijk dat de taliban verzoekers vader niet inlichtten over de reden waarom zij verzoeker zochten en dat verzoekers vader hier ook niet naar vroeg. Tevens (c) is het bijzonder weinig aannemelijk dat verzoekers vader, zeker in de door verzoeker geschetste context, zo gemakkelijk aanvaardde dat verzoeker hem verzweege waarom de taliban achter hem aanzaten – hij aanvaardde verzoekers antwoord dat hij niets gedaan had, ondanks dat verzoekers vader wel wist dat hij iets gedaan moest hebben, en dat hij bovendien meteen daarna op basis van flagrant onvolledige informatie verzoekers peperdure vlucht uit Afghanistan organiseerde. Voorts (d) is het in de door verzoeker geschetste context opmerkelijk dat hij nog nooit gehoord had van iemand anders die omwille van diens deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie iets gelijkaardigs als hem meegemaakt had. Vervolgens (e) is het geenszins aannemelijk dat de taliban de mankracht of wil hadden om alle deelnemers van het toegangsexamen voor de politieacademie te vervolgen. Ook (f) is het bijzonder onduidelijk waarom de taliban dermate aanstoot hebben genomen aan verzoekers deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie dat zij hem uit de enorme *pool* van mensen die ook deelnamen aan het toegangsexamen uitkozen en op zeer agressieve wijze thuis kwamen opzoeken, de dag nadat hij geslaagd was. Tot slot (g) is het ongeloofwaardig dat de taliban tot drie jaar na verzoekers vertrek een intensieve zoektocht naar hem volhouden, louter omdat hij had deelgenomen aan het toegangsexamen voor de politieacademie, alsook dat de taliban verzoekers vader tot jaren na verzoekers vertrek constant zouden vragen waar verzoeker is en hem daarbij zouden bedreigen met de dood, zonder dat de taliban daarbij resultaat boekten en hun bedreigingen al jarenlang tandeloos blijken. Ten slotte (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande conclusies, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote, *post factum* beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. Vooreerst is verzoekers profiel op zich niet voldoende om aanleiding te geven tot internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Er dient ter zake op gewezen te worden dat u slechts had deelgenomen aan het toelatingsexamen voor de politieacademie, en dat u daarvoor geslaagd was. Dit loutere feit, dat in deze beslissing niet betwist wordt, geeft u bezwaarlijk een hoog of prioritair profiel in hoofde van de taliban. Uw geslaagde deelname betekent allerm minst dat u een profiel met grote zichtbaarheid of publiek karakter had, zelfs integendeel. Deze deelname betekende enkel dat u in de mogelijkheid was om een opleiding te beginnen aan de politieacademie. Echter vertrok u uit Afghanistan alvorens deze aan te vatten. U had documenten ontvangen om uw inschrijving aan de opleiding in de politieacademie af te ronden, maar u had die nog niet ingevuld (NPO, P.6). U was met andere woorden nog niet eens ingeschreven aan de nationale politieacademie. Uw enige band met deze politieacademie betrof uw geslaagde deelname aan het toegangsexamen. Er kan dan ook bezwaarlijk sprake van zijn dat u louter op basis daarvan een profiel hebt dat de taliban met de overheid in verband brengt. U hebt geenszins gewerkt voor de politie of de Afgaanse overheid, laat staan dat u had deelgenomen aan gevechten tegen de taliban of acties had ondernomen die rechtstreeks schade toebrachten aan de taliban en haar leden. U had “niet zoveel informatie over” de carrièremogelijkheden na het afronden van deze opleiding (NPO, P.10). Bovendien had u uw familie ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan niet eens ingelicht over uw plannen om deze opleiding aan te vatten (NPO, P.12). Uw engagement om deze carrière ernstig na te streven kan aan de hand van deze vaststellingen dan ook in vraag gesteld worden. Er zijn hoe dan ook geen aanwijzingen dat u als gevolg van uw loutere deelname aan dit toegangsexamen zou worden geviseerd bij terugkeer naar Afghanistan.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij de boven weergegeven verklaringen wel degelijk heeft afgelegd, maar dat deze niet volledig juist zijn. Concreet verduidelijkt hij dat hij wel degelijk de papieren van de politieacademie had ingevuld, dat hij wel de opleiding volgde en steeds consequent aanwezig was en dat

hij aldus wel voor de politie werkte. Hij voegt bij zijn verzoekschrift ook foto's van tijdens de beweerde opleiding. Daarnaast stelt hij wel degelijk informatie gehad te hebben over de carrièremogelijkheden na het afronden van zijn opleiding. De Raad stelt vast dat het geheel van deze beweringen geenszins weerslag vindt in het administratief dossier. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarde verzoeker namelijk uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat hij, nadat hij geslaagd was voor het toegangsexamen voor de politieacademie, naar Kaboel moest gaan alwaar hij drie documenten kreeg om zijn inschrijving te voltooien, dat hij deze drie documenten meenam naar huis en vervolgens naar een vriend ging en dat de taliban diezelfde dag nog bij hem thuis binnenvielen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde hij ook uitdrukkelijk dat hij de documenten nog niet had ingevuld op het moment dat de taliban zijn huis binnenvielen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Zelfs indien verzoeker de documenten al zou hebben ingevuld – *quod non* – waren deze nog niet terug in Kaboel geraakt en was hij aldus nog niet ingeschreven voor de politieacademie, laat staan dat verzoeker deze opleiding reeds (consequent) was aangevat en voor de Afghaanse politie had gewerkt. Tevens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal duidelijk dat verzoeker niet veel informatie had over zijn carrièremogelijkheden na de opleiding (*ibid.*, p. 10). Het gestelde in verzoekers verzoekschrift is bijgevolg niet meer dan een uiting van loutere *post factum* verklaringen die dermate afwijken van hetgeen hij tijdens de administratieve procedure verklaarde, waardoor hier niet het minste geloof aan kan worden gehecht.

Verzoeker kan het feit dat hij tijdens de administratieve procedure volledig andere verklaringen aflegde dan hetgeen hij in het verzoekschrift beweert niet verschonen door thans te opperen dat hij de informatie, zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift, niet durfde te verklaren tijdens de administratieve procedure omdat hij bang was dat dit zijn verzoek om internationale bescherming niet ten goede zou komen. Verzoeker kan met deze geheel niet overtuigende, noch nader geëxpliciteerde uitleg bezwaarlijk volstaan om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker werd bij het commissariaat-generaal daarenboven gewezen op de vertrouwelijkheid van de persoonlijke onderhouden, op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het belang van het vertellen van de waarheid en van het verstrekken van de nodige informatie aan de Belgische asielinstanties (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Het is dan ook niet ernstig van verzoeker om te poneren dat hij, in het kader van een procedure die hij zelf inleidde om internationale bescherming te verkrijgen met het oogmerk om zijn leven te vrijwaren, de hiertoe benodigde informatie niet kan, wil of durft te verstrekken.

Wat betreft de vier bij zijn verzoekschrift gevoegde foto's (stuk 3) waarop verzoeker te zien zou zijn tijdens zijn beweerde opleiding aan de politieacademie, merkt de Raad op dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen immers eenvoudigweg worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Daarenboven bevatten zulke foto's slechts een momentopname, kunnen zij simpelweg in scène worden gezet en vormen zij geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Bovendien laat verzoeker in dit kader geheel na om aan te geven wanneer en waar deze foto's werden genomen, waar hij tussen de menigte te zien zou zijn, waarom hij deze foto's niet eerder heeft neergelegd en op welke wijze hij deze foto's alsnog kon bekomen. Deze vaststellingen volstaan, tezamen met de hoger gedane vaststelling dat deze foto's geenszins worden neergelegd in het kader en ter adstructie van een intrinsiek geloofwaardig relaas, om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend aan de neergelegde foto's en de beweerde consequent gevolgde opleiding aan de politieacademie.

2.3.8.4. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vermeende problemen met de taliban.

2.3.8.4.1. Zo staat de grondigheid en agressie waarmee de taliban te werk gingen om verzoeker te vinden in schril contrast met hun gebrek aan doortastendheid om te weten te komen waar hij zich die avond bevond. De commissaris-generaal stelt in dit verband terecht het volgende in de bestreden beslissing:

“De taliban zouden uw vader hebben gezegd dat ze alles wisten over mij, dat ze wisten wat ik deed en waar ik naartoe ga” (NPO, P.9). Daarbij doorzochten de talibanleden ongevraagd uw huis, en vonden zij de documenten die u diende in te vullen om uw inschrijving aan de politieacademie te vervolledigen. Ondanks de claim van de taliban dat zij alles over u wisten en dat zij al uw verplaatsingen volgden, vonden zij u die avond niet. Hun brutale en grondige zoektocht ten spijt vroegen zij uw vader ook slechts 1 keer “waar ik was. Mijn vader had gezegd dat hij niet wist waar ik was” (NPO, P.12). Nochtans wist uw vader wel waar u was

(NPO, P.13). Hoewel u mogelijk niet op de hoogte was van eventuele bedreigingen of geweld vanwege de taliban aan het adres van uw vader bij dit bezoek, bleek dit opvallend onwetende antwoord van uw vader uiteindelijk merkwaardig genoeg aanvaardbaar voor de taliban en verlieten zij uw huis (NPO, P.13). De grondigheid en agressie waarmee de taliban tewerk ging om u te vinden staat in schril contrast met hun gebrek aan doortastendheid om te weten te komen waar u zich die avond bevond. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij wel degelijk verklaarde dat de taliban tegen zijn vader zeiden dat zij alles over verzoeker wisten, wat hij deed en waar hij naartoe ging, maar dat dit – in weerwil tot wat de verwerende partij doet door hieruit op te maken dat de taliban al de verplaatsingen van verzoeker volgden – niet te letterlijk moet worden genomen. Verzoeker verduidelijkt dat hij hiermee bedoelde dat de taliban op de hoogte waren van het feit dat hij had meegedaan aan het toegangsexamen en de opleiding had aangevat en aldus op de hoogte waren van zijn doen en laten binnen de opleiding en waar hij zich tijdens deze opleiding bevond, hetgeen nog maar eens de nauwlettendheid aantoont waarmee de taliban zijn rechtstreekse vijand, zijnde de overheid, in de gaten houden. Nog los van de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij zijn opleiding aan de politieacademie reeds aanvatte voor zijn vertrek, merkt de Raad op dat voormeld betoog geen afbreuk doet aan voormelde pertinente overweging van de bestreden beslissing. Zowel indien verzoekers verklaring dat de taliban zijn doen of laten zouden kennen letterlijk wordt genomen, als indien dit niet letterlijk genomen wordt, blijkt uit verzoekers verklaringen dat de taliban met een zekere grondigheid en agressie te werk gingen om te achterhalen waar verzoeker was – zij gingen ongevraagd zijn huis binnen en onderzochten het zo grondig dat ze de documenten van de politieacademie vonden – hetgeen wel degelijk moeilijk te rijmen valt met hun gebrek aan doortastendheid om te weten te komen waar hij zich die avond dan wel bevond.

2.3.8.4.2. Verder is het opmerkelijk dat de taliban verzoekers vader niet inlichtten over de reden waarom zij verzoeker zochten en dat verzoekers vader hier ook niet naar vroeg. Te dezen considereert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

“Uw vader was bij die nachtelijke inval van de taliban overigens niet op de hoogte van uw deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie, aangezien u hem daar niet over verteld had (NPO, P.12). Zodus wist hij geenszins waarom de taliban zo naarstig naar u op zoek was. Het is opmerkelijk dat de taliban uw vader niet over uw deelname inlichtten toen zij bij hem naar u vroegen. Dat uw vader hier op zijn beurt niet naar vroeg bij de taliban is nog opvallender. Immers hadden de taliban bij hun zoektocht gesnoefd tegenover uw vader dat ze “alles wisten over” u (NPO, P.16). Uit dat gepoek blijkt evenmin enige terughoudendheid van de taliban om uw vader op de hoogte te brengen van hetgeen u in hun ogen had misdaan. Dat de taliban uw vader tijdens hun bezoek geenszins zegden waarom zij u zochten is dan ook weinig geloofwaardig.”

Ook in deze dient te worden gesteld dat, zowel indien verzoekers verklaring dat de taliban zijn doen of laten zouden kennen letterlijk wordt genomen als indien dit niet letterlijk genomen wordt, blijkt dat de taliban tijdens het moment waarop zij in verzoekers huis binnenvielen uitgebreid benadrukten dat zij van alles over verzoeker wisten. In deze context waarin zij verzoekers vader duidelijk probeerden te intimideren is het wel degelijk bevreemdend dat zij niet spontaan aan zijn vader vertelden waarom zij zo naarstig naar verzoeker op zoek waren om hem op die manier verder te intimideren. Dat de taliban een criminele en terroristische groepering zijn die maar één ding willen, zijnde hun wil en wet opleggen, desnoods met het nodige geweld, wordt in het voormelde niet ontkend. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat de taliban toen zij naar zijn huis kwamen – om (eventueel met geweld) hun wil en wet op te leggen – uitgebreid benadrukten dat zij van alles over verzoeker wisten, waardoor het net bevreemdend is dat zij tijdens dit moment niet ook spontaan aan verzoekers vader verklaarden wat zij dan juist wisten.

Daarnaast benadrukt de Raad dat, in de geschetste context waarin verzoekers vader geen weet had van zijn deelname aan het toelatingsexamen voor de politieacademie en de taliban in verzoekers ouderlijk huis binnendrongen en aan zijn vader vroegen waar hij was en pochten dat zij van alles over hem wisten, het wel degelijk bevreemdend is dat verzoekers vader zelf niet spontaan vroeg aan de taliban waarom zij hem zochten. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat zijn vader wel degelijk wist dat hij deelnam aan het toegangsexamen en hij de opleiding volgde en dat hij dan ook een vermoeden had waarom de taliban voor de deur stond, komt geheel niet overeen met het ontegensprekelijke gegeven dat verzoeker tijdens de administratieve procedure verklaarde dat hij enkel had deelgenomen aan het examen en dat zijn ouders hier niets over wisten. Deze *post factum* bewering is bijgevolg manifest ongeloofwaardig en verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat op deze bewering voortbouwt – zijnde dat het logisch is dat zijn vader niet vroeg waarom de taliban hem zochten en dat het enige wat zijn vader wou was dat de taliban zo snel mogelijk weggingen – is dan ook niet dienstig.

2.3.8.4.3. Tevens is het bijzonder weinig aannemelijk dat verzoekers vader, zeker in de door verzoeker zelf geschetste context, gemakkelijk aanvaardde dat verzoeker hem verzweeg waarom de taliban achter hem

aanzaten, ondanks dat hij wel wist dat zijn zoon iets gedaan moest hebben, en dat hij bovendien meteen daarna op basis van flagrant onvolledige informatie zijn vlucht uit Afghanistan organiseerde. Dit wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt onderbouwd:

“Na het bezoek van de taliban belde uw vader u overigens op, waarbij hij u vroeg “wat ik gedaan had opdat de taliban naar me op zoek was” (NPO, P.16). U wist uw deelname aan het toegangsexamen nog steeds verborgen te houden voor uw vader en u zei hem eenvoudigweg “dat ik niets gedaan had” (NPO, P.17). Nochtans verklaarde u dat zowel u als uw vader wisten dat de taliban “niet zomaar zonder informatie naar je huis” komen (NPO, P.17). In die veronderstelling wist uw vader zeker dat u iets had misdaan, althans in de ogen van de taliban. Wanneer u vervolgens door het CGVS gevraagd werd wat uw vader, die net te horen had gekregen dat de taliban alles over u wist, dan wel dacht over de reden van het bezoek van de taliban, bleef u het CGVS een antwoord schuldig: “Ik weet niet wat mijn vader toen dacht” (NPO, P.17). Het is hoe dan ook bijzonder weinig aannemelijk dat uw vader zo gemakkelijk aanvaardde dat u hem verzwegen waarom de taliban achter u aanzat en dat hij bovendien meteen daarna op basis van flagrant onvolledige informatie uw peperdure vlucht uit Afghanistan organiseerde, waarvoor uw vader 7.000 - 8.000 dollar uit eigen zak neertelde (NPO, P.17). Dit onwaarschijnlijke verloop van gebeurtenissen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.”

Verzoeker kan gevolgd worden dat het logisch is dat zijn vader hem vroeg wat hij gedaan had. De taliban kwamen immers op zeer agressieve wijze hun huis binnen en beweerden van alles te weten over verzoeker. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen ook dat zijn vader wist dat de taliban niet zomaar naar iemands huis kwamen. In dat opzicht is het dan ook uitermate bevreemdend dat verzoekers vader slechts éénmaal vroeg wat er gebeurde en met verzoekers antwoord dat hij niets gedaan had genoegen nam.

Daarnaast beaamt de Raad de voormelde overweging van de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoekers vader meteen daarna op basis van flagrant onvolledige informatie – hij wist wel dat verzoeker iets gedaan had gezien de komst van de taliban, maar verzoeker vertelde hem niet te weten wat er juist gebeurd was – verzoekers (peperdure) vlucht uit Afghanistan organiseerde. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het niet aan de commissaris-generaal is om te oordelen hoe ernstig de situatie in de ogen van zijn vader was en zich afvraagt wat zijn vader had moeten doen en of hij zijn vlucht op het gemak moest voorbereiden zodat de taliban de kans kregen om verzoeker alsnog te vatten, merkt de Raad op dat, gezien de impact en kost van een dergelijke vlucht er wel degelijk kan worden aangenomen dat verzoekers vader eerst meer pogingen zou ondernemen om de ernst van de situatie in te schatten, alvorens hij dergelijke ingrijpende stappen zou ondernemen.

2.3.8.4.4. Voorts is het in de door verzoeker geschetste context opmerkelijk dat hij nog nooit gehoord had van iemand anders die omwille van diens deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie iets gelijkaardigs als hem meegemaakt had.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat er vermoedelijk meer dan drieduizend deelnemers waren voor het toegangsexamen en impliceerde hij duidelijk, door te stellen dat *“Iedereen die wil deelnemen aan de regering is ook een vijand. Of dat nu via de politieacademie is of een andere dienst, iedereen wordt door hen vervolgd”*, dat al deze deelnemers gevaar liepen om door de taliban vervolgd te worden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 15). Verzoeker wilde daarbij allerm minst uitsluiten dat de taliban in staat waren om elkeen van die deelnemers afzonderlijk te vervolgen, daar hij op de bedenking van de *protection officer* dat de lijst die verzoeker doorgaf reeds driehonderd (lees: drieduizend; *ibid.*, p. 11) mensen betrof en deze zich niet kan inbeelden dat de taliban de mankracht en de tijd hebben om zo fel achter alle deelnemers van het examen te gaan, het volgende verklaarde: *“Ik weet niet wat hun mogelijkheden waren om die mensen te vervolgen, dat weet ik niet. Maar waar ik zeker van ben is dat ze heel veel macht hadden, ze waren heel sterk”* (*ibid.*, p. 15). In de voormelde context kan verwacht worden dat verzoeker reeds gehoord zou hebben van iemand anders die omwille van diens deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie iets gelijkaardigs als hem meegemaakt had.

Gelet op het feit dat verzoeker vervolging vreest door de taliban omwille van zijn deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie en zijn beweringen waaruit de macht en wil van de taliban blijken om deze deelnemers allemaal te vervolgen, zou verzoeker redelijkerwijze een bijzondere interesse moeten hebben voor zulke gevallen. Gelet op het aantal deelnemers en de zogezegde macht en wil van de taliban om deze deelnemers allemaal te vervolgen, kan ervan uitgegaan worden dat hij hier zeker ook de mogelijkheid toe had. Dat familieleden van personen in gelijkaardige situaties hiermee niet te koop zullen lopen, neemt niet weg dat volgens verzoekers verklaringen heel veel mensen in een gelijkaardige situatie zouden moeten zitten, waardoor kan aangenomen worden dat hij toch wel een aantal zaken zou moeten hebben opgevangen. Tevens kan, gelet op het bovenvermelde, verwacht worden dat verzoeker zich hier zelf in zekere zin actief over zou informeren. Waar verzoeker in het verzoekschrift poneert dat *normaliter* degene

die geslaagd zijn ook de opleiding zouden volgen en hij zeker niet de eerste of de laatste zal zijn die in conflict is met de taliban omdat hij voor de overheid wou werken, merkt de Raad op dat dit enkel de door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geschetste context bevestigt waarin verwacht kan worden dat hij reeds gehoord zou hebben van iemand anders die omwille van diens deelname aan het toegangsexamen iets gelijkaardigs als hem meegemaakt had, *quod non*.

Dat verzoeker in deze context nooit hoorde van vervolging door de taliban omwille van deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie ondergraaft dan ook, in weerwil tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.8.4.5. Vervolgens is verzoekers bewering, dat de taliban de mankracht of wil hadden om alle deelnemers van het toegangsexamen voor de politieacademie te vervolgen, geenszins aannemelijk.

In weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, verklaarde hij bij het commissariaat-generaal wel degelijk dat de taliban de mankracht of wil hadden om alle deelnemers van het toegangsexamen voor de politieacademie te vervolgen. In deze kan andermaal gewezen worden op volgende verklaringen van verzoeker: *“Iedereen die wil deelnemen aan de regering is ook een vijand. Of dat nu via de politieacademie is of een andere dienst, iedereen wordt door hen vervolgd”* en *“Ik weet niet wat hun mogelijkheden waren om die mensen te vervolgen, dat weet ik niet. Maar waar ik zeker van ben is dat ze heel veel macht hadden, ze waren heel sterk”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Uit deze verklaringen blijkt dat de loutere wil om deel te nemen aan de taken van de voormalige Afghaanse overheid, zoals de politie – hetgeen zeker blijkt uit een deelname aan een toelatingsexamen voor de politieacademie – voldoende is om vervolgd te worden door de taliban en dat verzoeker niet wou uitsluiten dat de taliban bij machte waren om elkeen van hen afzonderlijk te vervolgen. Verzoekers beweringen in het verzoekschrift dat er een heel aantal deelnemers niet slaagt voor het examen en dus ook nooit in de mogelijkheid is om een opleiding te volgen en dat het vanzelfsprekend is dat de taliban hun focus al zeker niet op deze mensen zal leggen, vallen moeilijk te rijmen met voormelde verklaringen die hij aflegde tijdens de administratieve procedure, waardoor aan deze *post factum* verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker in het verzoekschrift tevens stelt dat hij ook reeds deelnam aan de opleiding waar geen drieduizend personen aan deelnamen, wijst de Raad erop dat, los van het feit dat geen geloof wordt gehecht aan de *post factum* bewering dat verzoeker reeds deelnam aan de opleiding, dit eveneens niet te rijmen valt met voormelde verklaringen die verzoeker aflegde bij het commissariaat-generaal dat elke deelnemer reeds vervolging vanwege de taliban zou kunnen ondergaan.

Deze bewering is echter geenszins aannemelijk. Immers zouden de taliban in dat geval jaarlijks duizenden jongeren moeten vervolgd hebben, louter omwille van hun deelname aan dit examen. Verzoeker laat tevens na om aan de hand van enige informatieve documentatie deze specifieke massale vervolging door de taliban aan te tonen. Wetende dat de taliban in augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, kan er wel degelijk met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gesteld worden dat de taliban zich hier in aanloop naar hun machtsovername niet bezighielden met de massale vervolging van aspirant-studenten. Er dient dan ook vanuit te worden gegaan dat de taliban geenszins alle deelnemers aan het toegangsexamen voor de politieacademie vervolgden.

2.3.8.4.6. Ook is het bijzonder onduidelijk waarom de taliban dermate aanstoot hebben genomen aan verzoekers deelname aan het toegangsexamen voor de politieacademie, gelet op de vaststellingen van punt 2.3.8.3. van het onderhavig arrest waaruit blijkt dat verzoeker bezwaarlijk een hoog of prioritair profiel heeft voor de taliban. Dit is des te meer het geval in het licht van verzoekers beweringen dat de taliban de mankracht of wil hadden om alle deelnemers van het toegangsexamen voor de politieacademie te vervolgen. Het is volstrekt onduidelijk waarom de taliban specifiek verzoeker uit deze enorme *pool* mensen zouden uitgekozen hebben om te vervolgen. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing in deze geen motivering werd opgenomen. De voormelde redenering volgt echter ook een volledige lezing van de bestreden beslissing, waarbij elk onderdeel in samenhang wordt genomen.

Gelet op het voorgaande en het feit dat het aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn of haar vrees om vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, komt het aan verzoeker toe om te verduidelijken waarom de taliban net hem zouden viseren en vervolgen. Hiernaar gevraagd door de *protection officer* bij het commissariaat-generaal, bleef verzoeker een verklaring schuldig (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Nadat hem dit een tweede keer werd gevraagd, gaf verzoeker aan dat de taliban hem achterna zaten omdat *“ze hadden gevraagd dat ik me aan hen zou overgeven, maar ik heb dat bevel van de taliban niet aanvaard. Ik ben dan tegen hen ingegaan. En dat vergeven ze me nooit”* (*ibid.*, p. 16). Hiermee slaagt verzoeker er geenszins in te verklaren waarom de taliban hem *überhaupt* hadden gevraagd dat hij zich aan hen zou overgeven. Verzoeker slaagt hier evenmin in door in het verzoekschrift te stellen dat het logisch is dat de taliban de vijand, zijnde de overheid, zoveel mogelijk de kop willen indrukken en elk mogelijk gevaar, *in casu* hijzelf, uit de weg willen ruimen. Hij toont hier immers niet

mee aan waarom hij specifiek, uit honderden personen die deelnamen aan het toegangsexamen voor de politieacademie die allen evenveel (of weinig) gezien worden als vijanden door de taliban, gevisieerd en vervolgd zou worden.

Dat verzoeker geenszins kon verhelderen waarom de taliban net hem hadden gevisieerd, eerder dan de vele honderden andere deelnemers aan het toegangsexamen, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas dan ook verder.

2.3.8.4.7. Tot slot is het ongeloofwaardig dat de taliban tot drie jaar na verzoekers vertrek een intensieve zoektocht naar hem volhouden, louter omdat hij had deelgenomen aan het toegangsexamen voor de politieacademie, alsook dat de taliban verzoekers vader tot jaren na verzoekers vertrek constant zouden vragen waar verzoeker is en hem daarbij zouden bedreigen met de dood, zonder dat de taliban daarbij resultaat boeken en hun bedreigingen al jarenlang tandoel blijken. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Hoewel hun reden om specifiek u te vervolgen volstrekt onduidelijk is gebleken, blijft de taliban u ook na uw vertrek zoeken. U bent ondertussen al meer dan 3,5 jaar uit Afghanistan vertrokken, maar de taliban is volgens uw verklaringen tot op heden “nog steeds op zoek naar mij” (NPO, P.14). Uw vader vertelde u over die onophoudelijke zoektocht van de taliban: “Mijn vader zei me dat ze constant naar mij vragen, aan hem, en aan andere dorpelingen” (NPO, P.14). Uw vader komt daarbij onder substantiële druk te staan: “ze hadden mijn vader wel gezegd dat als ze op een dag bewijs hadden dat hij in contact is met mij, dat ze hem zeker zouden vermoorden” (NPO, P.15). Desondanks stelde uw vader het tot kort voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS “goed” (NPO, P.13). Het is ongeloofwaardig dat de taliban uw vader tot jaren na uw vertrek “constant” zou vragen waar u bent, en hem daarbij zouden bedreigen met de dood, zonder dat de taliban daarbij enig resultaat boekt. Dat zij uw vader daarbij enerzijds lijken te verdenken van medeplichtigheid aan uw verdwijning, maar dat anderzijds hun bedreigingen daarbij al jarenlang tandoel blijken, is een verdere aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is het an sich volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban tot 3 jaar na uw vertrek een intensieve zoektocht naar u volhoudt, louter omdat u had deelgenomen aan het toegangsexamen van de politieacademie.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.5. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde identiteitskaart, overigens niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, (stuk 4) heeft slechts betrekking op zijn identiteit, een element dat op zich niet ter discussie staat. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde foto's waarop hij zou te zien zijn tijdens zijn opleiding aan de politieacademie (stuk 3) werden hierboven, onder punt 2.3.8.3., reeds besproken en kunnen, omwille van de *supra* aangehaalde redenen, geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

2.3.8.6. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geoordeelde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.8.7. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terzake het volgende overwogen inzake een vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker laat het voormelde volledig onverlet in het verzoekschrift. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het aan verzoeker toekomt om in concreto aan te tonen dat hij verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd wordt, hetgeen hij geenszins doet, noch in het verzoekschrift, noch middels een aanvullende nota of ter terechtzitting.

2.3.8.8. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders oordelen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS

28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat zijn familie het heel moeilijk heeft, vermag dit op zich niet aan te tonen.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen *Twitter*, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en in de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED, noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-factom* militaire troepen of de *de-facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij AFF en 23 incidenten waarbij NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij AFF betrokken is en 22 incidenten waarbij NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanfalten in 2023 (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 29-30).

In Kabul worden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanfalten op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15

augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kabul (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kabul, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kabul in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factoregering*. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factoregering* aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kabul de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de-factomilitaire* troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en "tientallen" gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 27 juni 2024 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktiya. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Paktiya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Waar verzoeker te dezen verwijst naar zijn profiel als geslaagde van het toelatingsexamen voor de politieacademie en zijn relaas dat hij daardoor problemen kende, wijst de Raad erop dat – los van de vaststelling dat zijn profiel, doch niet zijn relaas, geloofwaardig is – de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS